

1. Hoe vond Israël in de woestijn zijn weg?

Hoe vond het volk Israël eigenlijk zijn weg in de woestijn, vanuit Egypte, vanuit de slavernij, op weg naar het beloofde land? Hoe wist Mozes de route? Wij hebben navigatie, we hebben Google Maps, of je hebt gewoon nog een papieren landkaart, maar in de tijd van Mozes was dat er allemaal nog niet.

Wat er wél was, dat waren de grote karavaanroutes, de bekende doorgaande wegen. Als je zo'n route nam, dan verdwaalde je niet in de woestijn. En toch leidt Mozes het volk niet over die bekende wegen. Want God Zelf wil het anders. Hij heeft een eigen plan met Zijn volk.

Die tocht door de woestijn was niet bedoeld om zo snel mogelijk van A naar B te komen, nee, tijdens die tocht door de woestijn wilde God nauwer met Zijn volk verbonden raken. Net als wanneer je verliefd bent, en je zegt tegen je geliefde, op een mooie zomeravond: 'Ik moet nog even geld pinnen, loop je even mee?' Dan ga je niet rechtstreeks naar de pinautomaat en weer terug, nee, dan wandel je een eindje om. En zo maakte God met Zijn volk een omweg, heel bewust. Het was een tocht waarin de verbondenheid zou mogen groeien. Een verbonds-tocht.

Dat maakt die tocht van Israël door de woestijn zo'n prachtig

beeld van het leven van ieder mens. Want ook ons leven is niet bedoeld om zo snel mogelijk van A naar B te hollen, zo snel mogelijk van de wieg naar het graf, nee, de bedoeling van ons leven is dat we steeds nauwer verbonden raken met God en met elkaar. Ook ons leven is een verbindingstocht, een verbonds-tocht. En die verbonds-tocht, die loop je niet langs de gebaande wegen, waarop iedereen loopt. Dat is de brede weg, de weg van de massa. Nee, God zegt: 'Ik ga met jou Mijn eigen weg, een smalle weg, niet altijd gemakkelijk, maar wel Mijn unieke weg met jou.'

In de afgelopen tijd heb ik veel mogen optrekken met ieder van jullie. En ik vind het indrukwekkend om te merken hoe de Here God met ieder van jullie een eigen weg gegaan is. Jullie belijden alle vier vandaag je geloof, maar de weg daarheen is voor jullie alle vier een heel andere geweest.

En zo kent God ons allemaal heel persoonlijk. Misschien bent u, ben jij hier te gast en voelt het heel onwennig om hier te zijn. Wat mooi dat je toch gekomen bent. En misschien merk je dat deze dienst een stap is die God ook met jou zet. Heel persoonlijk. Want het gaat vanmorgen niet alleen over Anja en Carla, Mike en Cleide. Het gaat ook over jou, en over God die voor jou een Gids wil zijn.

Want de vraag is wel: waar loopt die weg van God? Hoe vind je die route? Israël wist die route, zo hebben we gelezen, door een wolk, de wolkkolom die 's nachts veranderde in een vuurkolom. Die wolkkolom, die ging al voor het volk uit vanaf het eerste begin, toen ze wegtrokken uit Egypte. U kunt dat lezen in Exodus 13: 21 en 22. Daar staat: 'Hij nam de wolkkolom overdag en de vuurkolom in de nacht niet weg voor de aanblik van het volk.'

Oftewel: God liet Zijn volk geen moment in de steek. Veertig jaar lang, dag en nacht, altijd was Hij zichtbaar aanwezig. En u voelt wel aan: dat is héél veelzeggend. Zó is de HERE, zó is God: Hij laat je nooit in de steek, van het begin tot het einde van je leven! Hij blijft dichtbij! Hij blijft met ons verbonden, Hij blijft de Verbondsgod. En de doop is daarvan een teken, een verbondsteken. In de doop strekt God Zich uit naar een mens, en Hij zegt: 'Ik ben jouw God!'

Een wolk- en vuurkolom, wat stel je je daarbij voor? Ik las in een bijbelverklaring dat lange karavanen die vroeger door de woestijn trokken vaak een vuurkorf meenamen, een ijzeren vuurkorf. Die vuurkorf werd aan een lange stok gehangen, en de voorste man

van de karavaan hield dan die stok omhoog. Door het vuur in de korf was er overdag een rookpluim, en 's nachts zagen de mensen het vuur. Zo wisten al die mensen in de karavaan welke kant ze op moesten.

Het lijkt erop dat God dat beeld van het karavaanvuur heeft gebruikt. Alleen gaat het hier niet om een vuurkorf op een stok, nee, het gaat om een groots en indrukwekkend wonder. Dit is niet zomaar een rookpluimpje, nee, dit is een bovennatuurlijke zuil van vuur en rook. Overdag zie je de rook, 's nachts zie je het vuur.

2. Wolk en vuur: tekenen van Gods aanwezigheid!

Wolk en vuur zijn niet voor niets de tekenen van Gods aanwezigheid. Waar denkt u aan, bij een wolk? Bij een wolk, dan denk je toch aan de hemel? Daar zijn de wolken. En rook stijgt op naar boven. En ook bij God kijken we automatisch omhoog. Natuurlijk, we weten wel dat God niet ergens in het heelal aanwezig is, we weten wel dat God overal is, gelukkig maar. God is zelfs onder de grond, in een schuilkelder, zoals in Aleppo. Maar toch, als je denkt aan God, dan kijk je omhoog. Een wolk symboliseert de aanwezigheid van God. En tegelijk moet je zeggen: die wolk verhuult God ook. Je ziet God niet. Hij hult Zich in

een wolk. Dat is maar goed ook. Want hoe zou je als mens God kunnen zien, met je menselijke ogen? Hoe zou je Hem kunnen zien en in leven blijven? Ja, het staat een paar keer in de Bijbel, dat mensen God zien. Twee weken geleden lasen we zo'n tekst. Maar dat is de uitzondering. Als mens kun je God niet zien en in leven blijven. Daar is Hij veel te heilig voor, te groots, te aanbiddelijk. De wolk symboliseert Gods aanwezigheid, en tegelijkertijd: Zijn verborgenheid. En weet u wat nu zo mooi is? We hebben het gelezen in Numeri 9: 15: 'Op de dag dat de tabernakel werd opgebouwd, bedekte de wolk de tabernakel...' De tabernakel, dat was

een soort draagbare tempel, die overal meegenomen kon worden. En die wolk van God, hoog en verheven, die daalt neer op de tabernakel, die bedekt die heilige plaats. God laat het zien: 'Ik kom bij jullie! Ik kom Zelf naar beneden!'

Vindt u het niet indrukwekkend? Die grote, heilige God, die komt naar beneden! Ja, en dan denk je als christelijke gemeente meteen ook verder. Je denkt dan aan Jezus Christus. Als God óóit heeft laten zien dat Hij dichtbij mensen wil zijn, dat Hij wil neerdalen om bij ons te wonen, dan is het wel in Jezus Christus! In Zijn Zoon, die kwam om ons te redden aan het kruis.

De hoge en verheven God, die Zich hult in een wolk, daalde neer en kreeg een gezicht, het gezicht van de Zoon, van de Verlosser, Jezus.

God gaat voorop in een wolk, en 's nachts zien de Israëlieten het vuur. Een vuurkolom. Ook die vuurkolom zegt iets over God.

Denkt u dat de Israëlieten dichtbij kwamen? Dichtbij die zuil van vuur? Ik denk dat ze op gepaste afstand bleven staan, vol ontzag. In die vuurzuil laat God zien dat Hij heilig is, dat er niet met Hem te spotten valt. Met God speel je geen spelletjes...

Maar vuur boezemt niet alleen mensen ontzag in, vuur boezemt ook wilde dieren ontzag in. Wat doen reizigers die door een uitgestrekt woud heen moeten? Die maken 's nacht een vuur, om de wolven op een afstand te houden. Vuur geeft bescherming, beschutting in de nacht. Moet u zich dat eens voorstellen, dat je met zo'n heel volk gelegd bent in de woestijn. Hoeveel wilde dieren zullen er niet likkebaardend hebben toegekeken? En trouwens ook roversbendes! Maar dan is daar, boven de tabernakel, een vuurzuil! Beschermend. Niemand durft dit volk iets te doen.

En datzelfde vuur geeft ook licht. Licht in de nacht. God zegt het: 'Wees niet bang, blij dichtbij Mij! Ik bescherm je, Ik geef je licht.' Hoe hoorden we dat aan het begin van de dienst? Die woorden

van Jezus: 'Ik ben het Licht der wereld; wie Mij volgt, zal beslist niet in de duisternis wandelen, maar zal het licht van het leven hebben.'

In de nacht zien de Israëlieten Gods vuur. En opnieuw mogen we de lijn doortrekken naar het Nieuwe Testament. Ook daar laat God Zich kennen in het vuur: het vuur van de Heilige Geest!

Straks zullen jullie alle vier je geloof belijden in God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Eén God, die Zich laat kennen op drie manieren. En je bent ooit gedoopt of je wordt nu gedoopt in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. De Vader, die Zich hult in een wolk, is neergedaald in de gestalte van Jezus, van de Zoon, en Hij geeft ons het licht en de bescherming van Zijn Heilige Geest. God is dichtbij, van het begin tot het einde, van je geboorte, tot in het beloofde land! Hij is dichtbij, in de Bijbel. Als je de Bijbel leest, dan spreekt Hij je persoonlijk aan. Hij is dichtbij, in de sacramenten: Doop en Avondmaal. In de doop verbindt Hij Zich heel persoonlijk aan jouw leven, en in het Avondmaal, dat we hier vijf keer per jaar vieren, reikt Hij ons Zelf brood en wijn aan, de tekenen van Zijn redding door Jezus Christus. God is dichtbij, in mensen die Hij op je pad stuurt, mensen die jou helpen, of mensen die jij kunt helpen. God is dichtbij, in de gemeente, waarin Hij wil wonen. En ook al zijn er in de gemeente heel wat menselijke tekortkomingen, toch laat God je door je broeders en zusters zien: 'Je staat er niet alleen voor!'

3. God is dichtbij ons... zijn wij ook dichtbij Hem?!

God is dichtbij. Hij geeft Zichzelf aan Zijn volk Israël. Hij geeft Zichzelf aan ons. Maar nu de andere kant: geven wij onszelf ook aan Hem? Hij is dichtbij ons... maar zijn wij ook dichtbij Hem? Wil je dichtbij Hem leven?

Jullie zeggen vanmorgen: 'Ja! Dat wil ik graag!' Jullie geven je over aan God. Dat hebben jullie al gedaan, maar nu bevestig je die keuze in het openbaar.

Dichtbij God leven, dat is zoiets moois! Als je dat leven dichtbij God nog niet kent, dan kan ik je alleen maar van harte meegeven: rust niet voordat je dat leven hebt leren kennen. 'Ga met God en Hij zal met je zijn.' Dat geeft je leven zo'n diepe glans. Er komt een ongekende rust in je ziel, en ook: durf! Lef, om de goede keuzes te maken. In Psalm 18 staat: 'Met mijn God spring ik over een muur!'

Leef dichtbij God, dan krijg je feeling voor wat Hij wil in jouw leven, je krijgt feeling voor wat Zijn bedoeling is.

Hoe gaat dat hier, in de woestijn, als Israël op weg is naar het Beloofde Land?

We hebben het gelezen in Numeri 9, hoe het volk reageert op de bewegingen van de wolkkolom. En misschien is het u ook wel opgevallen, bij het lezen: eindeloos wordt herhaald dat als de wolk in beweging komt, dat dan ook het volk in beweging komt. Als de wolk stilstaat, staat ook het volk stil. Soms korte tijd, soms langere tijd, soms maar één nacht, soms wel een jaar. Steeds wordt het weer gezegd: 'Waar de wolk was, was het volk.' Waarom is dat? Waarom die herhaling? Omdat zo driedubbel wordt onderstreept dat het volk gehoorzaam was aan de beweging van de wolk, of, anders gezegd, dat het volk gehoorzaam was aan God. Als het tenminste goed ging, want het volk kwam ook vaak in opstand tegen God. Met rampzalige gevolgen.

Maar als het goed ging, waren ze aan elkaar vastgeklonken: God en Zijn volk. Dat is nou een verbond: dat je onafscheidelijk bent. God wijst de weg, en jij, als mens, jij volgt, waar Hij ook gaat, want Hij weet het altijd het beste. In Deuteronomium 1: 33 blikt Mozes terug op al die jaren in de woestijn. Hij is aan het einde van zijn leven gekomen. En wat zegt hij dan? 'De HERE, uw God, ging voor u uit op de weg, om voor u een plaats te zoeken om uw tenten op te zetten; 's nachts met het vuur, om u de weg te tonen die u moest gaan, en overdag met de wolk.' Het is alsof God vooruit ging, als een verkenner, om te zien: 'Ja, dit is een mooi plekje voor Mijn volk, hier moet ik ze maar een poosje rust gunnen.'

Zó is God! Hij heeft altijd het beste met je voor. Daarom doe je er goed aan om dichtbij Hem te blijven. Om je nauwkeurig te houden aan de richtlijnen en de geboden van de Bijbel. Daar rust altijd zegen op.

Als de wolk stil bleef staan, staat er in vers 19, dan 'namen de Israëlieten de voorschriften van de HERE in acht en braken zij niet op.' Dat is het! Dat je nauwkeurig zoekt naar wat God je te zeggen heeft, in de Bijbel, Zijn Woord. Die Bijbel is een richtsnoer, maar het is ook een rode loper. Het is de rode loper die God voor je uitlegt op weg naar Zijn hemelse Vaderhuis. Hij heet je welkom, als Zijn gast, of nog intiemer: Hij heet je welkom als Zijn kind, een geliefd kind.

Leven met God maakt alles anders. Je gaat merken hoe Hij de weg voor je baant. Dat betekent niet dat alles makkelijk gaat. Er zijn altijd heel veel vragen, en soms kan de twijfel je aanvliegen. Maar met al die vragen, en ook met je twijfels, mag je naar Hem toe, je mag ze in het gebed aan Hem voorleggen. Hij is erbij! En ook voor je dankbaarheid heb je een adres. Je mag het weten: 'Alles wat ik gekregen heb, heb ik van Hem!' Ik vond het een ontroerend moment, vrijdagavond in het late journaal. Het ging over de uitreiking van de gouden kalveren voor de beste film, de beste acteur, enzovoorts, u kent dat wel. Trouwens heel bizar dat zo'n filmprijs een 'gouden kalf' heet, maar dat terzijde.

Wat me ontroerde, was dit: Issaka Sawadogo, afkomstig uit Burkina Faso, won een gouden kalf voor zijn rol als beste acteur in de film *The Paradise Suit*. Hij kwam naar voren en zei: 'What can I say? Hallelujah!' Daarop deed hij zijn ogen dicht, legde zijn hoofd op zijn hand en zei in een houding van gebed: 'Thank you!' Toen hief hij zijn handen naar de hemel en keek vol dankbaarheid omhoog. Kijk het nog eens na op 'Uitzending gemist', het is echt een mooi moment. Natuurlijk, ik weet verder niets van wat er leeft in het hart van Issaka Sawadogo, maar dit is zo'n publieke uiting van dank aan God, indrukwekkend! Ik dacht: 'Ja, zo leef je met God. Je vragen mag je bij Hem kwijt, je twijfels, je hoop, je wanhoop, maar ook je dankbaarheid.' Waar Hij is, ben jij. Je bent met Hem verbonden, in alles.

Nee, God gaat niet de grote karavaanwegen. Hij gaat je voor in wolk en vuur. Hij gaat met ieder van ons een eigen weg, een weg die Hij persoonlijk voor ons uitstippelt. Een weg die niet recht van A naar B loopt, maar een weg van verbondenheid, een verbondsweg, een liefdeswandelweg. Zo is God. Jullie God. Uw God. Onze trouwe hemelse Vader. Amen.